

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Markem Doležalem v právní věci žalobce **Ing. Michala F.**, bytem xxx, zastoupeného JUDr. Petrem Zimou, advokátem se sídlem Praha 2, Slezská 13, proti žalovaným **1. JUDr. Františku T.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupenému JUDr. Marcelou Vilímkovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Vinohradská 37, a **2. E & Y Valuations s.r.o.**, IČ: 16190581, se sídlem Na Florenci 2116/15, Nové Město, 110 00 Praha 1, zastoupené JUDr. Hanou Heroldovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, o **náhradu škody**,

t a k t o :

I. Druhá žalovaná je povinna zaplatit žalobci 1.000.000,- Kč s 10,75 % úrokem z prodlení ročně od 27.8.2008 do 31.12.2008, s 9,25 % úrokem z prodlení ročně od 1.1.2009 do 30.6.2009, s 8,5 % úrokem z prodlení ročně od 1.7.2009 do 31.12.2009, s 8 % úrokem z prodlení ročně od 1.1.2010 do 30.6.2010, se 7,75 % úrokem z prodlení ročně od 1.7.2010 do 30.6.2012, se 7,5 % úrokem z prodlení ročně od 1.7.2012 do 31.12.2012 a se 7,05 % úrokem z prodlení ročně od 1.1.2013 do zaplacení a na náhradě nákladů řízení k rukám zástupce žalobce 271.944,- Kč, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. V každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, se výše úroku z prodlení mění a odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

II. Žaloba se zamítá v rozsahu, ve kterém se žalobce domáhal na 1. žalovaném zaplacení 1.000.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 22.5.2003 do zaplacení a na 2. žalované zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 1.000.000,- Kč od 22.5.2003 do 26.8.2008.

III. Žalobce je povinen zaplatit 1. žalovanému na náhradě nákladů řízení k rukám zástupkyně 1. žalovaného 165.346,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Druhá žalovaná je povinna zaplatit České republice – Městskému soudu v Praze na náhradě nákladů řízení 105.079,33 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou došlou soudu dne 21.4.2008 domáhal na žalovaných společného a nerozdílného zaplacení 1.000.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 22.5.2003 do zaplacení. Žalobce byl akcionářem společnosti PPF investiční holding a.s., IČ: 44222424, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1658, PSČ 140 21, když v době rozhodování o převodu jmění této společnosti na hlavního akcionáře vlastnil 4.250 ks akcií, každou o jmenovité hodnotě 100,- Kč. Společnost zanikla bez likvidace s převodem jmění na hlavního akcionáře společnost RAVIN HOLDING a.s., IČ: 26718669, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1658, PSČ 140 21. První žalovaný byl členem představenstva společnosti PPF investiční holding a.s. v době, kdy došlo k rozhodné události, 2. žalovaná byla znalkyní, která svým posudkem dokládala přiměřenost výše poskytovaného vypořádání. Žalovaní pro účely vypořádání určili hodnotu jedné akcie společnosti PPF investiční holding a.s. na 740,- Kč. Žalobce je přesvědčen, že za jednu akcii společnosti PPF investiční holding a.s. mělo být poskytnuto vypořádání ve výši 4.226,- Kč. Žalobce tvrdí, že mu žalovaní způsobili škodu nejméně ve výši 1.000.000,- Kč tím, že buď úmyslně, nebo nedbale a neodborně postupovali při stanovení výše vypořádání a vypořádání určili v nižší hodnotě, než v jaké měli. Za tuto škodu oba žalovaní odpovídají společně a nerozdílně podle § 220p odst. 3 ve spojení s § 220l odst. 1 větou první obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008.

První žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce netvrdil, jakým konkrétním chováním měl 1. žalovaný porušit povinnost jednat s péčí řádného hospodáře. První žalovaný jako člen představenstva společnosti PPF investiční holding a.s. neporušil žádné z právních ustanovení regulujících postup při převodu jmění na akcionáře. Pro účely posouzení výše vypořádání v penězích byla představenstvem společnosti PPF investiční holding a.s. pověřena 2. žalovaná jako jeden z celosvětově nejlepších expertů v oblasti oceňování akcií. Představenstvo společnosti PPF investiční holding a.s. zajistilo, aby 2. žalovaná obdržela veškeré podklady, které si pro vypracování posudku vyžádala. Výsledek ocenění v posudku 2. žalované pak v žádném ohledu nevykazuje jakékoli nestandardní znaky, které by mohly způsobit obavy o objektivitu takového posudku. Závěry znaleckého posudku 2. žalované v podstatných ohledech odpovídaly závěrům znaleckých posudků vypracovaných v souvislosti s ukončením veřejné obchodovatelnosti akcií společnosti PPF investiční holding a.s. (březen 2002) a rámcové představě managementu společnosti PPF investiční holding a.s. o hodnotě akcií v rozhodném období. Výše protiplnění proto byla stanovena podle těchto závěrů. První žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu ve vztahu k němu zamítl.

Druhá žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal žalobou ze dne 21.7.2003 podanou proti společnosti Ravin Holding a.s. určení, že mu jako bývalému akcionáři společnosti PPF investiční holding a.s. náleží vyšší vypořádání. Věc byla vedena pod sp.zn. 54 Cm 63/2003. V průběhu řízení o této žalobě žalobce podal žalobu v této věci s odůvodněním, že tak činí z opatrnosti před uplynutím pětileté promlčecí doby, přičemž v případě, že ve sporu, kde uplatňuje nárok na plnění, budou jeho nároky uspokojeny v plné výši, vezme žalobu v této věci zpět. Žaloba projednávaná pod sp.zn. 54 Cm 63/2003 byla dne 19.10.2010 pravomocně zamítnuta, neboť žalobce ani přes

opakované poučení soudu nezměnil žalobu o určení na žalobu o plnění. Žalobce se podle názoru 2. žalované nemůže domáhat náhrady škody v situaci, kdy mu zákon a smlouva o převzetí jmění zakotvuje nárok na plnění v jiné výši, než která byla stanovena ve znaleckém posudku 2. žalované. Žalobce má v takovém případě nárok na plnění formou dorovnání výše poskytnutého protiplnění. Nárok na toto plnění má přednost před náhradou škody, nárok na náhradu škody je v poměru k nároku na plnění pouze subsidiární. Tato skutečnost je zcela explicitně vyjádřena v § 440 obchodního zákoníku a, pokud jde o činnost kontrolní (či revizní), v § 559 obchodního zákoníku. Subsidiarita nároku na náhradu škody plyne i z úpravy promlčecí doby, která je pětiletá a zahrnuje v sobě předpoklad, že se oprávněný v průběhu této doby nedomohl práva na plnění vůči cílové společnosti. Nárok na plnění formou dorovnání výše poskytnutého protiplnění tudíž nelze zaměňovat či obcházet nárokem na náhradu škody. Tento nárok na plnění nebyl uspokojen výhradně pro procesní chování žalobce, pokud tedy žalobci vůbec tvrzená škoda vznikla, stalo se tak nikoli v důsledku vad znaleckého posudku 2. žalované, nýbrž v důsledku toho, že žalobce řádně neuplatnil svůj nárok na plnění formou dorovnání výše poskytnutého protiplnění.

Pokud jde o samotný znalecký posudek, který 2. žalovaná zpracovala, žalobce 2. žalované vyčítá, že 2. žalovaná zvolila nevhodnou metodu ocenění a nepřistupovala při ocenění akciového podílu společnosti PPF investiční holding a.s. ve společnosti Česká pojišťovna a.s. tak, jako by šlo o převzetí jmění České pojišťovny a.s. Druhá žalovaná, pokud jde o ocenění společnosti PPF investiční holding a.s. a stanovení přiměřené výše vypořádání, jednala pečlivě a logicky. Pokud jde o dílčí ocenění aktiv – akciových podílů v České pojišťovně a.s., 2. žalovaná vysvětlila, jakou metodu ocenění zvolila a proč ji zvolila. Druhá žalovaná si v této souvislosti především vyřešila postavení společnosti PPF investiční holding a.s. ve společnosti CESPO B.V., likviditu a obchodovatelnost akcií v této společnosti, podíl společnosti PPF investiční holding a.s. na řízení společnosti CESPO B.V. apod. Druhá žalovaná nepominula metodu DCF, ve znaleckém posudku se vyjádřila i k tomu, proč tuto metodu nezvolila, a vysvětlila a na konkrétních případech též demonstrovala, že by při použití této metody musela s přihlédnutím k postavení společnosti PPF investiční holding a.s. ve společnosti CESPO B.V. výsledky v mnoha ohledech korigovat a že by dospěla k závěrům, které by se neodchylovaly od zjištění, ke kterým dospěla za použití jí zvolené metody. Druhá žalovaná při zpracování znaleckého posudku vycházela z údajů v daném období ověřitelných a reálně dosahovaných, čímž prokázala profesionalitu a pečlivost, její znalecký posudek je vnitřně logický a jeho závěry jsou ověřitelné.

Druhá žalovaná proto navrhl, aby soud žalobu ve vztahu k ní zamítl.

Podle Čl. II. bodu 2. zákona č. 293/2013 Sb. soud aplikoval o.s.ř. ve znění účinném do 31.12.2013, neboť toto řízení bylo zahájeno před 1.1.2014. Věcná příslušnost krajských soudů je dána podle § 9 odst. 3 písm. h) o.s.ř., neboť jde o spor mezi společníkem, členem statutárního orgánu společnosti a jiným orgánem (v tomto případě znalcem) a jde o vztah týkající se výkonu funkce těchto orgánů.

V tomto řízení žalobce uplatňoval právo na náhradu škody podle § 220p odst. 3 ve spojení s § 220l odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008. Podle tohoto ustanovení členové představenstva a dozorčí rady zúčastněných společností a znalec nebo znalci pro převzetí jmění hlavním akcionářem, kteří zpracovali znaleckou zprávu pro tyto společnosti, odpovídají společně a nerozdílně za škodu, která vznikla porušením jejich povinností při převzetí jmění hlavním akcionářem jejím akcionářům nebo věřitelům podle § 373 až 386. Člen představenstva nebo dozorčí rady anebo

znalec se zproští odpovědnosti, jestliže prokáže, že jednal s péčí řádného hospodáře. Ustanovení § 194 odst. 5 poslední věty se nepoužije. Ustanovení § 66 odst. 8 až 11 zde platí obdobně. Právo na náhradu škody podle citovaného ustanovení je zcela odlišné od práva žádat o přezkoumání výše vypořádání v penězích podle § 220p odst. 4 věty čtvrté a páté ve spojení s § 220k odst. 1 větou prvou obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008. Soud se neztotožnil s názorem 2. žalované, že toto právo nelze uplatnit, pokud mohlo být stejné plnění uspokojeno na základě přezkoumání přiměřeného vypořádání soudem. Zákon totiž nic takového nestanoví, tj. nepodmiňuje možnost uplatnění práva na náhradu škody předchozím řádným uplatněním práva na přezkoumání výše vypořádání v penězích. Odkazy na § 440 obchodního zákoníku a na § 559 obchodního zákoníku jsou zcela nepřiléhavé, neboť tato ustanovení na daný případ nedopadají. Ani z délky promlčecí doby nelze takovou podmíněnost nároku na náhradu škody odvodit. Je proto zcela nepodstatné, že žalobce nebyl v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp.zn. 54 Cm 63/2003 z důvodu špatné formulace petitu úspěšný. Pouze pro výši náhrady škody, nikoli pro vznik nároku samotného, by mělo vliv, pokud by žalobce na základě přezkoumání přiměřeného vypořádání soudem skutečně obdržel nějaké plnění. O takové plnění by se totiž logicky snížila výše případné škody, na jejíž náhradu by měl žalobce nárok.

Mezi účastníky bylo nesporné, že dne 3.1.2003 zpracovala 2. žalovaná znalecký posudek č. 2/1102127/03, jehož účelem bylo posouzení výše vypořádání v penězích navrženého pro akcionáře PPF investiční holding a.s. v rámci procesu převzetí jmění hlavním akcionářem podle § 220p obchodního zákoníku k rozhodnému dni 1.9.2002. Na základě rozborů uvedených ve znaleckém posudku byla 2. žalovaná názoru, že hodnota jedné akcie společnosti PPF investiční holding a.s. se nachází v intervalu od 726,- Kč do 747,- Kč. Představenstvo společnosti RAVIN HOLDING a.s. dne 2.1.2003 rozhodlo, že v procesu převzetí jmění společnosti PPF investiční holding a.s. společností RAVIN HOLDING a.s. bude ostatním akcionářům společnosti PPF investiční holding a.s. poskytnuto vypořádání v penězích ve smyslu § 220p odst. 2 obchodního zákoníku ve výši 740,- Kč na jednu akcii. Vzhledem k výpočtům 2. žalované učinila 2. žalovaná závěr, že výše vypořádání v penězích navržená představenstvem společnosti RAVIN HOLDING a.s. je přiměřená ve smyslu § 220p obchodního zákoníku.

Mezi účastníky bylo též nesporné, že dne 10.2.2003 schválila společnost RAVIN HOLDING a.s. ve formě notářského zápisu notáře JUDr. Tomáše Oulíka pod č.j. NZ 58/2003 návrh smlouvy o převzetí jmění hlavním akcionářem a rozhodla o převzetí jmění společnosti PPF investiční holding a.s., že společnost PPF investiční holding a.s. dne 10.2.2003 schválila na své valné hromadě návrh smlouvy o převzetí jmění hlavním akcionářem a rozhodla o zrušení společnosti bez likvidace převodem jmění na hlavního akcionáře společnost RAVIN HOLDING a.s., což je osvědčeno notářským zápisem notáře JUDr. Tomáše Oulíka č.j. NZ 60/2003, a že mezi společnostmi RAVIN HOLDING a.s. jako hlavním akcionářem a společností PPF investiční holding a.s. jako zanikající společností byla dne 12.2.2003 uzavřena ve formě notářského zápisu Smlouva o převzetí jmění hlavním akcionářem, který k rozhodnému dni, tj. k 1.9.2002, vlastnil 4.000 ks zaknihovaných kmenových akcií na jméno a 3.332.558 ks zaknihovaných kmenových akcií na majitele společnosti PPF investiční holding a.s., přičemž jmenovitá hodnota těchto akcií činila 94,4 % základního kapitálu společnosti PPF investiční holding a.s. Výše vypořádání poskytovaná hlavním akcionářem ostatním akcionářům činila 740,- Kč za každou jednu kmenovou akcii zanikající společnosti na majitele nebo na jméno o jmenovité hodnotě 100,- Kč.

Mezi účastníky bylo dále nesporné, že v době rozhodování o převodu jmění společnosti PPF investiční holding a.s. na hlavního akcionáře žalobce vlastnil 4.250 ks zaknihovaných kmenových akcií na majitele, každou o jmenovité hodnotě 100,- Kč.

Mezi účastníky bylo též nesporné, že dne 5.5.2003 společnost PPF investiční holding a.s., IČ: 44222424, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1658, PSČ 140 21, zanikla s převodem jmění na hlavního akcionáře, a to na společnost RAVIN HOLDING a.s., IČ: 26718669, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1658, PSČ 140 21, na kterou přešlo jmění zanikající společnosti.

Sporné mezi účastníky bylo zejména to, zda 2. žalovaná ve znaleckém posudku č. 2/1102127/03 ze dne 3.1.2003 použila obvyklou a vhodnou metodiku pro posouzení výše vypořádání, zda tuto metodiku použila správně, zda měla či mohla při posouzení výše vypořádání použít výnosovou metodu (DCF), a pokud ano, z jakého důvodu, jaký vliv mělo nepoužití této metody na zjištěnou výši vypořádání a jaká byla spravedlivá hodnota (tj. hodnota plně kompenzující vlastníka akcií, který při převzetí jmění společností hlavním akcionářem nedobrovolně přišel o své akcie) jedné akcie na majitele společnosti PPF investiční holding a.s. o jmenovité hodnotě 100,- Kč v zaknihované podobě ke dni 1.9.2002. Ze znaleckého posudku podaného společností BDO Appraisal services - Znalecký ústav s.r.o., znaleckým ústavem z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace oceňování obchodního jmění při vypořádání v penězích při zrušení obchodní společnosti s převodem jmění na akcionáře, oceňování investičních instrumentů, majetkových účastí a obchodních podílů a oceňování podniků a jejich částí, soud zjistil, že 2. žalovanou použitá základní metoda ocenění NAV, tj. metoda přecenění čistého obchodního jmění, byla podle názoru znaleckého ústavu zvolena co do svého základního principu v souladu s oceňovatelskou praxí a byla ve znaleckém posudku 2. žalované odůvodněna charakteristikou holdingových společností. Znalecký ústav se však neztotožnil se zvoleným přístupem v rámci některých dílčích kroků, zejména pokud jde o ocenění obchodního podílu ve společnosti CESPO B.V. Argumentace postavená pouze na absenci finančního plánu a neexistující jasně deklarované dividendové politiky byla podle názoru znaleckého ústavu nedostatečná. Při stanovení hodnoty akcie České pojišťovny a.s. 2. žalovaná neuvedla, zda analyzovala rovněž likviditu akcií srovnávaných společností, a proto není zřejmé, zda se nejedná o ceny minoritních podílů, tj. o ceny, na které byl implicitně aplikován diskont za minoritu. Vliv diskontu měl být podle znaleckého ústavu eliminován, neboť podíl vlastníků portfolia A společnosti CESPO B.V., zvláště pak ve spojení s portfoliem B, nebyl podílem minoritním. Rovněž bylo třeba vzít v úvahu celkovou účetní hodnotu vlastního kapitálu společnosti Česká pojišťovna a.s., která byla 2. žalovanou použita pro stanovení hodnoty akcií na základě ukazatele P/B. Do účetní hodnoty vlastního kapitálu nebyla zahrnuta vyrovnávací rezerva, která se ve světě nesmí vytvářet, a v případě srovnávaných pojišťoven je tedy tato rezerva součástí nerozděleného zisku, a tedy vlastního kapitálu. S ohledem na uvedené a též na výsledky ocenění provedeného samotným znaleckým ústavem nepovažoval znalecký ústav výslednou hodnotu stanovenou 2. žalovanou za spravedlivou hodnotu, tj. za hodnotu plně kompenzující vlastníka akcií, který při převzetí jmění společností hlavním akcionářem nedobrovolně přišel o své akcie. Metody ocenění investice v CESPO B.V. použité 2. žalovanou podle názoru znaleckého nemohly plně posoudit zjevný výnosový potenciál, který byl dán cca 20 % podílem na vlastním kapitálu společnosti Česká pojišťovna a.s. Výnosové ocenění v případě hledané tržní hodnoty nemusí vycházet pouze z podkladů poskytnutých společností, zejména z finančního plánu. Je sice obvyklé a vhodné použít jako základní východisko prognózy volného cash-flow oceňované společnosti finanční plán poskytnutý vedením oceňované společnosti, ale není to nutnou podmínkou. Tento plán by měl být vždy kriticky posouzen a testován, zda je opodstatněný a zda odpovídá tržnímu prostředí oceňované společnosti (tj.

velikosti a atraktivitě trhu, jeho perspektivám, očekáváním, případným omezením apod.). V opačném případě by výsledné ocenění postavené pouze na finančním plánu oceňované společnosti mohlo směřovat k investiční kategorii hodnoty oceňované společnosti. Podle názoru znaleckého ústavu bylo možné výnosové ocenění investice v České pojišťovně a.s. využít i přes absenci finančního plánu. Analýza relevantního trhu České pojišťovny a.s. popisovaná v Příloze č. 5 znaleckého posudku podaného znaleckým ústavem ukázala, že se jedná o relativně ucelený trh s vysokou mírou regulace a současně širokou základnou poskytovaných informací zejména ČAP, ČKP a dalšími veřejnými a soukromými subjekty. Z těchto analýz a z historického vývoje České pojišťovny a.s. bylo možné provést projekce budoucího vývoje České pojišťovny a.s. s ohledem na současný i očekávaný vývoj relevantního trhu. Na základě výsledků ocenění České pojišťovny a.s. uvedených v Příloze č. 5 znaleckého posudku podaného znaleckým ústavem znalecký ústav určil výslednou hodnotu investice ve společnosti CESPO B.V. částkou 6.042.214.000,- Kč, přičemž 2. žalovaná dospěla pouze k částce 1.832.468.000,- Kč. Výsledný dopad nepoužití výnosové metody při ocenění České pojišťovny a.s. na stanovenou celkovou hodnotu společnosti PPF investiční holding a.s. představuje rozdíl ve výši 4.209.746.000,- Kč až 4.282.613.000,- Kč. O tento rozdíl byla výsledná hodnota společnosti PPF investiční holding a.s. ve znaleckém posudku 2. žalované podhodnocena. Výsledný dopad nepoužití výnosové metody při ocenění České pojišťovny a.s. na zjištěnou výši vypořádání tedy po přepočtu na jednu akcii společnosti PPF investiční holding a.s. představuje rozdíl ve výši 1.192,- Kč až 1.213,- Kč. O tento rozdíl byla výsledná hodnota vypořádání ve znaleckém posudku 2. žalované podhodnocena. Znalecký ústav proto dospěl k závěru, že spravedlivá hodnota (tj. hodnota plně kompenzující vlastníka akcií, který při převzetí jmění společnosti hlavním akcionářem nedobrovolně přišel o své akcie) jedné akcie na majitele společnosti PPF investiční holding a.s. o jmenovité hodnotě 100,- Kč v zaknihované podobě ke dni 1.9.2002 činila 1.931,- Kč.

Uvedený znalecký posudek soud hodnotí jako věrohodný a vnitřně nerozporný. Znalecký ústav své závěry přesvědčivě odůvodnil, dostatečně se vypořádal s námitkami žalovaných a rovněž logicky a srozumitelně zodpověděl všechny otázky položené při výsledku zpracovatelů posudku. V této souvislosti soud odkazuje na obsáhlá vyjádření znaleckého ústavu ze dne 13.5.2013 na č.l. 620 až 630 spisu a ze dne 18.3.2014 na č.l. 751 až 762 spisu a na výsledky pověřených pracovníků znaleckého ústavu provedené soudem dne 14.5.2013 (č.l. 615 a 616 spisu) a dne 27.5.2014 (č.l. 766 a 767 spisu). Hlavní námitky spočívající v tvrzených subjektivních úvahách při oceňování výnosovou metodou, zejména při tvorbě vlastního finančního plánu, v tvrzené nesprávné aplikaci konceptu fair value na ocenění majetkových účastí společnosti PPF investiční holding a.s., v neposouzení vlivu obsahu stanov společnosti CESPO B.V., pokud jde o práva akcionářů tranše A a tranše B, na hodnotu majetkového podílu společnosti PPF investiční holding a.s. ve společnosti CESPO B.V. a v tvrzených vnitřních rozporech a v nepřezkoumatelnosti znaleckého posudku znalecký ústav přesvědčivě rozptýlil ve vyjádření na č.l. 622, 623, 625 až 629 a 755 až 760 spisu (pokud jde o první zmíněnou námitku), ve vyjádření na č.l. 623, 624 a 752 až 754 spisu (pokud jde o druhou a třetí zmíněné námitky) a ve vyjádření na č.l. 761 a 762 spisu (pokud jde o čtvrtou zmíněnou námitku). Soud neposuzoval věcnou správnost znaleckých závěrů, neboť tyto závisí na odborných znalostech, které soud nemá a pro které právě znalecký ústav ustanovil.

Po provedeném dokazování dospěl soud ke skutkovému závěru, že na základě smlouvy o převzetí jmění hlavním akcionářem došlo k zániku společnosti PPF investiční holding a.s. bez likvidace a k převzetí jmění této společnosti jejím hlavním akcionářem. Výše přiměřeného vypořádání v penězích byla na základě znaleckého posudku 2. žalované

vykazujícího shora popsané nedostatky určena částkou 740,- Kč za jednu kmenovou akcii o nominální hodnotě 100,- Kč, ačkoli tato akcie měla obecnou cenu 1.931,- Kč. Žalobci jako menšinovému akcionáři tak bylo hlavním akcionářem vyplaceno za 4.250 ks akcií pouze 3.145.000,- Kč namísto 8.206.750,- Kč.

Shora uvedená skutková zjištění posoudil soud po právní stránce následovně: Ze shora citovaného znaleckého posudku podaného znaleckým ústavem vyplývá, že výše přiměřeného vypořádání v penězích určená hlavním akcionářem na základě znaleckého posudku 2. žalované neodpovídá spravedlivé hodnotě akcií (tj. hodnotě plně kompenzující vlastníka akcií, který při převzetí jmění společnosti hlavním akcionářem nedobrovolně přišel o své akcie), realizované vypořádání tudíž podle názoru soudu plně hospodářsky nekompenzovalo vlastnická práva k akciím, o něž v důsledku převzetí jmění hlavním akcionářem žalobce jako menšinový akcionář přišel. Tato skutečnost je zapříčiněna tím, že 2. žalovaná ve znaleckém posudku při ocenění majetkového podílu společnosti PPF investiční holding a.s. ve společnosti CESPO B.V. dostatečně neposoudila zjevný výnosový potenciál, který byl dán cca 20 % podílem na vlastním kapitálu společnosti Česká pojišťovna a.s. Tím 2. žalovaná porušila povinnost vykonávat znaleckou činnost řádně stanovenou v § 8 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění platném a účinném do 31.12.2011, a proto podle § 220p odst. 3 ve spojení s § 220l odst. 1 a s § 373 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008, odpovídá žalobci za škodu, která mu tímto jednáním 2. žalované byla způsobena. Škoda ve výši 5.061.750,- Kč vznikla žalobci tak, že mu jako menšinovému akcionáři bylo hlavním akcionářem na základě znaleckého posudku 2. žalované vyplaceno za 4.250 ks akcií pouze 3.145.000,- Kč, ačkoli mu mělo být coby přiměřené vypořádání správně zaplaceno 8.206.750,- Kč. Podle § 378 obchodního zákoníku se škoda nahrazuje v penězích. Splatnost práva žalobce na náhradu škody nastala v souladu s § 340 odst. 2 obchodního zákoníku dne 26.8.2008, neboť 2. žalovaná byla k úhradě škody žalobcem poprvé vyzvána až dne 25.8.2008, kdy jí byla doručena do vlastních rukou žaloba. Pokud 2. žalovaná nezaplatila náhradu škody řádně a včas, dostala se ve smyslu § 365 obchodního zákoníku do prodlení. V souladu s § 369 odst. 1 obchodního zákoníku byla proto od prvního dne prodlení s plněním dluhu, tj. od 27.8.2008, povinna platit žalobci úrok z prodlení, jehož výše je s ohledem na absenci dohody mezi účastníky určena podle § 517 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění platném a účinném do 31.12.2013, a podle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2010 (Čl. II nařízení vlády č. 33/2010 Sb.), a činí 10,75 % ročně od 27.8.2008 do 31.12.2008, 9,25 % ročně od 1.1.2009 do 30.6.2009, 8,5 % ročně od 1.7.2009 do 31.12.2009, 8 % ročně od 1.1.2010 do 30.6.2010, 7,75 % ročně od 1.7.2010 do 30.6.2012, 7,5 % ročně od 1.7.2012 do 31.12.2012 a 7,05 % ročně od 1.1.2013 do zaplacení (repo sazba České národní banky činila k prvnímu dni 2. pololetí roku 2008 3,75 %, k prvnímu dni 1. pololetí roku 2009 2,25 %, k prvnímu dni 2. pololetí roku 2009 1,5 %, k prvnímu dni 1. pololetí roku 2010 1 %, k prvnímu dni 2. pololetí roku 2010, 1. a 2. pololetí roku 2011 a 1. pololetí roku 2012 0,75 %, k prvnímu dni 2. pololetí roku 2012 0,5 % a k prvnímu dni 1. a 2. pololetí roku 2013 a 1. a 2. pololetí roku 2014 0,05 %). V každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, se výše úroku z prodlení mění a odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.

Pokud jde o žalobu podanou proti 1. žalovanému, žalobce tvrdil, že skupina PPF neposkytla 2. žalované dostatečné podklady o stavu a výhledu České pojišťovny a.s., a tedy jí neumožnila provést ocenění výnosovou metodou. Žalobce se domnívá, že Česká pojišťovna a.s. finanční plán měla. První žalovaný patřil do vedení řady společností ve skupině PPF,

kteřá ovládala Českou pojišťovnu a.s., tedy mohl a měl vyžádat a zajistit poskytnutí všech podkladů pro řádné ocenění. Tuto povinnost však 1. žalovaný nesplnil, jak vyplývá z několika vyjádření v posudku 2. žalované (např. na straně 10 znaleckého posudku 2. žalovaná uvádí, že měla k dispozici jen omezené množství informací o budoucím vývoji České pojišťovny a.s., tedy i o finančním plánu). Žalobce však netvrdil a neprokázal, že společnost Česká pojišťovna a.s. skutečně v předmětné době nějaký konkrétní finanční plán měla, že o takový finanční plán 2. žalovaná 1. žalovaného požádala a že 1. žalovaný coby člen představenstva společnosti PPF investiční holding a.s. mohl takový plán 2. žalované vůbec poskytnout. Navíc, jak vyplývá ze znaleckého posudku znaleckého ústavu, mohla 2. žalovaná při absenci skutečného finančního plánu vytvořit svůj finanční plán, který by odpovídal tržnímu prostředí oceňované společnosti. Jiné podklady, které měl 1. žalovaný 2. žalované poskytnout, žalobce dostatečně nekonkretizoval. Z uvedeného vyplývá, že žalobce netvrdil ani neprokázal skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že při převzetí jmění hlavním akcionářem 1. žalovaný porušil nějakou konkrétní právní povinnost (§ 220p odst. 3 ve spojení s § 220l odst. 1 obchodního zákoníku) a že v důsledku toho žalobci vznikla tvrzená škoda. Odpovědnost 1. žalovaného za škodu podle § 220p odst. 3 ve spojení s § 220l odst. 1 a s § 373 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 30.6.2008, tak není dána.

Na základě shora uvedeného soud vyhověl žalobě, kterou se žalobce na 2. žalované domáhal zaplacení 1.000.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 27.8.2008 do zaplacení, neboť ji v tomto rozsahu shledal podanou po právu, přičemž v souladu s § 153 odst. 2 o.s.ř. byl ohledně výše žalované částky vázán žalobním návrhem, který nemohl překročit. Ve zbývající části, tj. pokud se žalobce domáhal na 1. žalovaném zaplacení 1.000.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 22.5.2003 do zaplacení a na 2. žalované zaplacení zákonného úroku z prodlení z částky 1.000.000,- Kč od 22.5.2003 do 26.8.2008, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a 1. žalovaným soud rozhodl v souladu s § 142 odst. 1 o.s.ř. První žalovaný byl v řízení zcela úspěšný, má tak proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Ty tvoří odměna zástupkyně 1. žalovaného ve výši 133.350,- Kč stanovená podle § 7 bodu 6., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), odst. 2 písm. d), odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném a účinném do 31.12.2012, pokud jde o právní služby poskytnuté do tohoto data (Čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.), a ve znění pozdějších předpisů, pokud jde o právní služby poskytnuté později, za jeden úkon právní služby po 12.940,- Kč – převzetí a příprava zastoupení, za dva úkony právní služby po 13.300,- Kč – písemné podání týkající se věci samé došlé soudu dne 24.8.2011 a účast na jednání soudu konaném dne 6.9.2011, za jeden úkon právní služby po 13.340,- Kč – písemné podání týkající se věci samé došlé soudu dne 25.10.2011, za jeden úkon právní služby po 6.670,- Kč – námitky proti ustanovenému znaleckému ústavu došlé soudu dne 18.1.2012 a za šest úkonů právní služby po 12.300,- Kč – písemná podání týkající se věci samé došlá soudu ve dnech 7.8.2013 a 16.7.2014 a účast na jednání soudu konaném ve dnech 14.5.2013, 15.10.2013, 27.5.2014 a 22.7.2014, hotové výdaje zástupkyně 1. žalovaného ve výši 3.300,- Kč stanovené podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), odst. 2 písm. d), odst. 3 a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za shora specifikovaných jedenáct úkonů právní služby po 300,- Kč a ve smyslu § 137 odst. 3 písm. b) o.s.ř. též částka 28.696,50 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je právnická osoba zřízená za účelem výkonu advokacie, jejíž je zástupkyně 1. žalovaného společnicí, povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, celkem tedy 165.346,50 Kč.

O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a 2. žalovanou soud rozhodl v souladu s § 142 odst. 2 o.s.ř. Soud při určení míry celkového úspěchu účastníků postupoval v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30.8.2010, sp. zn. I. ÚS 2717/08, podle kterého *je-li předmětem civilního řízení vedle pohledávky též její příslušenství (např. úroky z prodlení), je nutno při rozhodování o náhradě nákladů dle míry úspěchu ve věci (§ 142 o.s.ř.) zvážit míru úspěchu v celém sporu, tj. nejen ohledně pohledávky, ale též stran jejího příslušenství. Při absenci jiného výslovného pravidla u úroků z prodlení tam, kde jsou požadovány od určitého data až do zaplacení, vezme soud v úvahu jejich výši ke dni vyhlášení svého rozhodnutí (§ 154 odst. 1 o.s.ř.)*. Žalobce byl v řízení úspěšný v poměru cca 90 % ve vztahu k celkovému předmětu řízení (celkovému předmětu řízení odpovídá částka 1.626.579,39 Kč, která je tvořena součtem jistiny ve výši 1.000.000,- Kč, zákonného úroku z prodlení z částky 1.000.000,- Kč od 22.5.2003 do 26.8.2008, tj. celkem 158.054,80 Kč, a zákonného úroku z prodlení z částky 1.000.000,- Kč od 27.8.2008 do 22.7.2014, tj. celkem 468.524,59 Kč), 2. žalovaná byla v řízení úspěšná v poměru cca 10 % ve vztahu k celkovému předmětu řízení. Žalobce tak má proti 2. žalované právo na náhradu 80 % nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování jeho práva. Ty tvoří zaplacený soudní poplatek za řízení před soudem prvního stupně ve výši 40.000,- Kč, zaplacená záloha na znalecký posudek v celkové výši 80.000,- Kč, která byla zcela použita na úhradu znalečného, odměna zástupce žalobce ve výši 177.560,- Kč stanovená podle § 7 bodu 6., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném a účinném do 31.12.2012, pokud jde o právní služby poskytnuté do tohoto data (Čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.), a ve znění pozdějších předpisů, pokud jde o právní služby poskytnuté později, za dva úkony právní služby po 12.900,- Kč – převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby, za jeden úkon právní služby po 13.300,- Kč – účast na jednání soudu konaném dne 6.9.2011, za dva úkony právní služby po 13.340,- Kč – písemná podání týkající se věci samé došla soudu dne 5.12.2011 a dne 10.1.2012, za jeden úkon právní služby po 13.380,- Kč – písemné podání týkající se věci samé došlo soudu dne 20.2.2012 a za osm úkonů právní služby po 12.300,- Kč – písemná podání týkající se věci samé došla soudu ve dnech 14.6.2013, 1.7.2013, 11.11.2013 a 18.7.2014 a účast na jednání soudu konaném ve dnech 14.5.2013, 15.10.2013, 27.5.2014 a 22.7.2014, hotové výdaje zástupce žalobce ve výši 4.200,- Kč stanovené podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za shora specifikovaných čtrnáct úkonů právní služby po 300,- Kč a ve smyslu § 137 odst. 3 písm. a) o.s.ř. též částka 38.169,60 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, celkem tedy 339.929,60 Kč, z čehož 80 % je 271.944,- Kč.

Jako neúčelně provedené úkony právní služby soud posoudil písemná podání žalobce týkající se věci samé došla soudu ve dnech 6.9.2011 a 21.11.2011. První z těchto podání žalobce založil do spisu při jednání soudu konaném dne 6.9.2011, nic mu tedy nebránilo v tom, aby obsah podání přednesl přímo při jednání. Druhé podání žalobce učinil nadbytečně, neboť skutečnosti v něm uvedené mohl uvést až v podání došlém soudu dne 5.12.2011, kterým reagoval na stejnou výzvu soudu jako v podání došlém soudu dne 21.11.2011. Tyto úkony právní služby proto soud nezahrnul do přiznané náhrady nákladů řízení.

Ustanovení § 151 odst. 2 věty první o.s.ř. sice stanoví, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud určí výši odměny za zastupování advokátem podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem. Tento zvláštní právní předpis, kterým byla vyhláška č. 484/2000 Sb. vydaná podle § 374a písm. c) o.s.ř., však byl nálezem Ústavního soudu ze dne 17.4.2013, sp.zn. Pl. ÚS 25/12, ke dni 7.5.2013 z důvodu protizákonnosti a protiústavnosti bez náhrady zrušen. Po zrušení vyhlášky č. 484/2000 Sb.

Ústavním soudem je proto nutné určit odměnu za zastupování advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 15.5.2013, sp. zn. 31 Cdo 3043/2010, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 73/2013).

Výrok o náhradě nákladů řízení státu se opírá o § 148 odst. 1 o.s.ř., podle kterého stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Druhá žalovaná byla ve věci neúspěšná z 90 %, nejsou u ní dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a je proto povinna s ohledem na výsledek řízení nahradit státu 90 % nákladů řízení. Ty tvoří znalečné v celkové výši 116.754,81 Kč přiznané usneseními zdejšího soudu ze dne 20.5.2013, č.j. 77 Cm 193/2008-631, ze dne 27.6.2013, č.j. 77 Cm 193/2008-706, a ze dne 19.6.2014, č.j. 77 Cm 193/2008-772. Výše náhrady nákladů řízení tak odpovídá částce 105.079,33 Kč.

Lhůta k plnění byla ve výrocích o věci samé a o náhradě nákladů řízení stanovena v délce tří dnů od právní moci rozsudku v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 části věty před středníkem o.s.ř. Povinnost nahradit náklady řízení k rukám zástupců účastníků se opírá o § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinní dobrovolně povinnost uloženou jim tímto rozsudkem, mohou oprávnění podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 22. července 2014

JUDr. Marek Doležal, v.r.
samosoudce

Za správnost: Hradecká